

Les noves disciplines

PER

A. ANDREU I CABESTANY

ES velles disciplines escolars, les religioses, i, àdhuc, les militars, van perdre llur manera d'ésser; no tenen avui, ni en el fons ni en la forma, aquella fortalesa, aquell caire absolut i autoritari que, en temps pretèrits, constituïen el nervi de llur virtualitat, més que, per haver encarit la carn humana, pels drets i les llibertats guanyades per la personalitat humana, mercès al progrés, a la civilitat i a la cultura, coses les quals han entaïrat la consciència humana a un grau quelcom elevat d'educació; eixamplant, així mateix, les fites de la raó, per tal que, la Justícia, vagi conquerint tots els seus furs.

Van fent fallida aquelles disciplines ancestrals, les quals eren brida i lligam que estretament servaven les tiranies, els privilegis i les injustícies, recolzant-se, peresoses i tranquil·les, damunt la suprema ignorància de la plebs, la qual, mancada de cultura, restava orba a tot principi de civilitat i abúlica a tota llum de justícia.

Sembla iniciar-se arreu, on la cultura assaona bé les intelligències i les consciències, un nou esperit de disciplina, que en podríem dir invers, d'aquell que guiava a la disciplina clàssica i antiga, basada en el coneixement íntim de cadascú, que mesura el jo individual, assenyalant-li llur radi d'acció, fitant, com si diguéssim, la divisió de treball en què cadascú té la seva tasca determinada per pròpies aptituds i voluntats conscients. És a dir, fer cadascú la seva feina, posant-hi tots els seus sentits, fent abstracció absoluta d'allò que diran els profans, posant-hi tota la cura en no perjudicar a cap company, renunciant, per manament de llur consciència, a tot allò que no pot fer-se ni ha de fer-se: perquè així no solament compleixi bé llur deure, sinó perquè amb un esperit tal de disciplina, tant el treball com la moral individuals, constitueixin peces ben sòlides d'una obra social i de conjunt, que com la que persegueix el Sindicat de Metges de Catalunya, esdevingui positiva i exemplar.

Avui per avui, cap altra professió o estament es presta tant a exercir les noves disciplines com la del metge, la feina del qual es tan personal i de tanta responsabilitat, que potser és la més esclava del deure, la més aciençada, la que porta en el seu cor més pregones i encontrades emocions; i avui, per manca de tan humanes disciplines, tots, tots, portem a dins un llast mort, que ens posa sempre dessota del client o de la clientela, constituint la nostra eterna lluita, la qual és mare de les nostres queixes i dissorts. Si capíssim tots ben bé la forma i l'abast de tals disciplines, tot seguit el metge es situaria en un pla superior al client, no fóra, com és avui, joquina del públic, un instrument barat d'associacions i corporacions, que exploten el metge; no fóra causa constant de les nostres discussions i disputes.